

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2024, č. j.: MV-119851-5/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2024, č. j.: MV-119851-5/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 6. 2024, č. j.: OAM-43622-14/DP-2023, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení § 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Řízení o žádosti bylo ukončeno až žalovanou vzhledem k nedoložení vyúčtování OSSZ, ovšem takto lze postupovat jen u nutných podkladů pro ověření údajů žádosti, což není tento případ. V napadeném rozhodnutí figurují dvě výzvy s odlišnými daty, kdy není jasné, kterou má správní orgán na mysli. Z doložených podkladů za roky 2023 a 2024 mohl správní orgán jednoduchým výpočtem zjistit zálohu na sociální a důchodové pojištění, dostatečnost příjmů se dala ověřit.
3. Prvostupňové rozhodnutí bylo učiněno pouze formou usnesení o zastavení řízení, aniž by žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. V odvolacím řízení žalobce doložil požadované aktuální vyúčtování OSSZ. Prolomení zásady koncentrace je přípustné, pokud je chybějící podklad doložen a nic nespovídá o tom, že by jinak nemělo být žádosti vyhověno. Správnímu orgánu nic nebránilo v procesní aktivitě, tj. ve výzvě, že stále požaduje doložení vyúčtování. Žádný právní předpis neumožňuje správnímu orgánu zamítnout procesně doposud aktivnímu účastníku řízení jeho žádost pouze z titulu nedoložení formálního dokladu tím spíše, že v rámci odvolání byl doklad o příjmu doložen. Postup správních orgánů ve věci byl nezákonný a neodpovídal požadavkům na výkon dobré správy, přičemž žalobce v této souvislosti citoval k otázce přepjatého formalismu nálezy Ústavního soudu a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56.
4. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán ignoroval vazby žalobce, které má vybudovány na území, a válku v zemi jeho původu. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu namítá-li cizinec nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, je správní orgán povinen se s námitkou vypořádat, ač zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení nevyžaduje posouzení přiměřenosti. Již v důsledku rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění může být cizinec fakticky nucen opustit území České republiky, a tak mu může na jeho soukromém a rodinném životě vzniknout kvalifikovaná újma. Nepřiměřenost nebyla na první pohled nemyslitelná či zdánlivá ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41, když ve věci figurují čtyři nezletilé děti.
5. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když se ztotožnila se závěrem prvostupňového orgánu ohledně důvodů zamítnutí žádosti a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky se částečně shodují s námitkami uvedenými v odvolání, jež byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žádost byla zamítnuta s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nedošlo k zastavení řízení, kdy by žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaná setrvala rovněž na svých závěrech týkajících se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců i ve vztahu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 4. 10. 2023 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 11. 3. 2024 žalobce převzal výzvu k odstranění vad žádosti vydanou prvostupňovým orgánem dne 1. 3. 2024 pod č. j.: OAM-43622-10/DP-2023, podle níž byl žalobce povinen doložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl mj. vyrozuměn, že k platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období nebyl doložen doklad vydaný příslušnou správou sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za uvedené období včetně výše případných nedoplatků a penále. Bez tohoto dokladu nelze přesně stanovit výši měsíčního čistého příjmu, když tento nedostatek mohl žalobce odstranit doložením dokladu o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za období 2022.
8. Žalobce se dne 3. 6. 2024 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, jak soud zjistil z protokolu, č. j.: OAM-43622/DP-2023. K podkladům se nijak nevyjádřil a toliko doložil pojistnou smlouvu ke sjednanému zdravotnímu pojištění cizinců.
9. Dne 19. 6. 2024 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, č. j.: OAM-43622-14/DP-2023, kterým byla žádost zamítnuta. Žalobce nepředložil ve lhůtě 30 dnů stanovené výzvou, č. j.: OAM-43622-10/DP-2023, vyúčtování plateb vydané příslušnou správou sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za stanovené období včetně výše případných nedoplatků a penále. Žalobce neprokázal, že má zajištěné finanční prostředky k pobytu na území ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nepředložil-li vyúčtování plateb od Pražské správy sociálního zabezpečení, čímž správní orgán nebyl schopen určit jeho úhrnný měsíční příjem. Podle spisového materiálu a Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že na území České republiky nepobývá žádný rodinný příslušník žalobce, protože je vyloučen zásah do jeho rodinného života.
10. Žalobce podal dne 15. 7. 2024 blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 1. 7. 2024. V následném doplnění odvolání ze dne 5. 8. 2024 žalobce namítal porušení základních ustanovení správního řádu, odkaz na výzvu ze dne 26. 2. 2018 a ze dne 1. 3. 2024, jakož i možnost správního orgánu z doložených podkladů z let 2023 a 2024 jednoduchým výpočtem zjistit zálohu na sociální a důchodové pojištění. Prvostupňové rozhodnutí žalobce označil za zjevně nepřiměřené, mající negativní dopad do jeho rodinného a soukromého profesního života. Žalobce připojil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2023 vypracované dne 1. 7. 2024 Pražskou správou sociálního zabezpečení.
11. Dne 25. 9. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobci bylo výzvou, č. j.: OAM-43622-10/DP-2023, specifikováno, že k platebnímu výměru nebyl doložen doklad OSSZ, bez něhož nelze stanovit výši čistého měsíčního příjmu. Podle žalované byla žalobci poskytnuta dostatečně dlouhá doba

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k předložení požadovaného dokladu, přičemž se dokonce jednalo o druhou výzvu k odstranění vad žádosti. Údaj o výzvě ze dne 26. 2. 2018 je jen písařskou chybou, která nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí a nezpůsobuje jeho nicotnost. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně ohledně posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedla, že z cizineckého informačního systému vyplývá, že spolu s účastníkem řízení na území ČR nepobývají žádní rodinní příslušníci, tudíž nepřiměřený zásah do rodinného života je v tomto ohledu vyloučen. Rovněž nebylo v průběhu řízení zjištěno, resp. účastníkem řízení prokázáno, že má na území ČR významné majetkové vazby, stejně tak nebyly ze strany účastníka tvrzeny ani prokázány žádné skutečnosti ohledně jeho zdravotního stavu, které by bylo nutné brát v potaz při posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Ani v rámci odvolacího řízení žalobce netvrdil a neprokával žádné relevantní informace ke svému soukromému a rodinnému životu, kterými by se žalovaná mohla zabývat.

V. Jednání soudu a hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. K jednání u Městského soudu v Praze dne 20. 11. 2025 se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili, soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
14. Zástupce žalované argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhnul zamítnutí žaloby.
15. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
16. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
17. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v § 68 odst. 2, 3 a § 90 správního řádu. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dovodil skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.

18. Ve vztahu k úloze žadatele Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, konstatoval, že *„ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců.“* K tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019-25, že *„je v zájmu žadatele o pobytové oprávnění, resp. o prodloužení jeho platnosti, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny podklady potřebné ke kladnému vyřízení jeho žádosti. Pokud tak žadatel neučinil, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku jeho nečinnosti rozhodly v jeho neprospěch, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici (...). Není tedy na správních orgánech či soudu, aby samy vyhledávaly skutečnosti svědčící ve prospěch žadatele, nebo zkoumaly, zda je stěžovatel skutečně schopen s doloženými měsíčními příjmy řádně uspokojovat své běžné potřeby. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že si správní orgány měly vyžádat jeho peněžní deník nebo že si měly ex offo zajistit potřebné podklady u finančního úřadu.“* Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 29. 11. 2023, č. j. 3 Azs 195/2022-63, v němž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že doklad o bezdlužnosti cizince je podstatnou náležitostí žádosti, při jejíž absenci nelze v řízení pokračovat, když konstatoval, že *„podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon 4 Azs 409/2023-50 pokračování o pobytu cizinců“), ve spojení s § 44a odst. 3 téhož zákona, je cizinec k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu povinen předložit doklad prokazující jeho bezdlužnost. Podle § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců se bezdlužnost prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů. Z uvedených ustanovení vyplývá, že doklad prokazující bezdlužnost cizince je zákonnou náležitostí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a že takovým dokladem mohou být pouze souhrnně všechna čtyři potvrzení vyjmenovaná v § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel byl povinen všechna tato potvrzení doložit správnímu orgánu prvního stupně již se samotným podáním žádosti, a pokud tak neučinil, zatížil svou žádost podstatnou vadou, která bránila pokračování v řízení.“* Jestliže Nejvyšší správní soud pokládal nedoložení dokladu o bezdlužnosti cizince dle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců za podstatnou vadu žádosti, která je důvodem pro zastavení řízení, potom podle názoru soudu je nutno označit za podstatnou vadu žádosti také nedoložení dokladu o příjmech podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, třebaže v posuzované věci nedošlo k zastavení řízení.
19. Požadavek na doložení dokladu o úhrnném měsíčním příjmu vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců a s jeho uplatňováním ze strany správních orgánů nelze spojovat přehnaný formalismus, jak tvrdil žalobce. Prvostupňový orgán ve výzvě ze dne 1. 3. 2024 důvodně vysvětlil, že jelikož je příjem cizince posuzován ve vztahu k částkám životního minima, je

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nutné prokazovat výši čistého příjmu po odečtení plateb na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti.

20. Soud neshledal důvodným domáhání se žalobce, aby byla učiněna výjimka ze zásady koncentrace řízení. V § 82 odst. 4 správního řádu se omezují tzv. novoty, kdy nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů uvedené v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení jsou připuštěny pouze v případě, že je účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Podmínky aplikace citovaného ustanovení nejsou stran dokladu o vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2023 naplněny. Jak je zřejmé z tohoto vyúčtování, žalobce podal přehled za rok 2023 dne 5. 2. 2024, přičemž lhůta k podání končila dne 2. 5. 2024, zatímco seznámení se s podklady řízení proběhlo dne 3. 6. 2024 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 6. 2024.
21. Ohledně povinnosti opakovaně žadatele vyzvat k doložení dokladů v situaci, kdy původní výzvě (zcela) nevyhoví, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, tak, že *„nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že měl být opakovaně vyzván k předložení dokladu o uhrazeném pojistném poté, co jej k výzvě ze dne 25. 6. 2018 nedoložil. Krom toho, že ministerstvo ve výzvě specifikovalo, které podklady chybí pro řádné posouzení žádosti a označilo požadované dokumenty, dále výslovně uvedlo: ‚Pokud na základě této výzvy v určené lhůtě neodstraníte výše specifikované nedostatky Vámi již předložených náležitostí žádosti, správní orgán Vaši žádost zamítne.‘ Stěžovatel tedy byl řádně seznámen s následky případného nedoložení veškerých požadovaných podkladů, a nebylo proto na místě jej opětovně k předložení chybějících podkladů vyzývat. Není povinností správních orgánů opakovat dostatečně určité a srozumitelné výzvy či poučení.“*
22. Údaj o datu výzvy 26. 2. 2018 na straně 4 prvostupňového rozhodnutí je zřejmou písařskou chybou, neboť jinak se v odůvodnění opakovaně vyskytuje správné datum 1. 3. 2024. Datum 26. 2. 2018 je i zjevně nesmyslné, neboť o více než pět let předchází samotnému podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tato faktická nesprávnost nečiní prvostupňové rozhodnutí nezákonným ani vnitřně rozporným.
23. Žalobce dále tvrdil, že řízení ve věci jeho žádosti bylo zastaveno. Žádné usnesení o zastavení řízení však ve spisovém materiálu není obsaženo. Řízení před orgánem prvního stupně skončilo vydáním meritorního rozhodnutí ze dne 19. 6. 2024, jemuž předcházelo seznámení se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí.
24. Žalobce konečně namítal, že se žalovaná řádně a přezkoumatelně nevypořádala s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

27. V obecné rovině platí, že k posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a na druhé straně veřejný zájem (tím je v obecné rovině zájem na respektování pravidel obsažených v zákoně o pobytu cizinců). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, se podává následující: *„Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36). Míra a intenzita poměrování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. [...] je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážet nad jinými zájmy a hledisky. [...] V této souvislosti lze také odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, podle něhož není povinností správních orgánů vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bezpečně zjistily z jim dostupných podkladů osobní a rodinnou situaci cizince a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal.“* Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, pro rozsah a kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil a dále to, co se podává z obsahu správního spisu. Správní orgány nejsou povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu zjišťovat další skutečnosti, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria.
28. Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily, a to v intencích a v rozsahu tvrzení žalobce a zjištění vyplývajících ze správního spisu a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. V této souvislosti soud podotýká, že v souvislosti s dokumenty doručenými prvostupňovému orgánu, při podání odvolání, resp. jeho doplnění, ani v žádném jiném podání žalobce nepoukázal na své soukromé a rodinné poměry, první informace o vybudovaných vazbách na území České republiky a o čtyřech nezletilých dětech, avšak bez bližší konkretizace, identifikace a doložení, se objevily až v rámci žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Ty jsou však v přímém rozporu se zjištěním správních orgánů vyplývajícím z cizineckého informačního systému, dle kterého s žalobcem na území ČR nepobývají žádní rodinní příslušníci. Jelikož se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, bylo tak primárně na něm, aby správním orgánům sdělil vše podstatné, a to i ohledně možného zásahu do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35).

29. K namítanému neposouzení situace v zemi původu žalobce, kde probíhá ozbrojený válečný konflikt je třeba uvést, že se žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí, kterým není žalobci ukládána povinnost vycestovat z území, nebyla povinna zabývat otázkou existence případných překážek vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Posouzení této otázky přísluší správnímu orgánu v rámci případného řízení o správním vyhoštění.
30. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné, když se žalovaná plně vypořádala se všemi podklady, jež měla k dispozici, a závěry jím učiněné nejsou s nimi v žádném rozporu a jsou naprosto logickým vyústěním informací, jež se z předmětných podkladů podávají. Své závěry pak žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila. Namítané porušení ustanovení správního řádu soud v dané věci neshledal.
31. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.